

NATALIA
GINZBURG

LES
PETITES
VIRTUTS

Gràcies per comprar aquest ebook. Esperem que gaudeixi de la lectura.

Volem convidar-lo a subscriure's a la newsletter d'Àtic dels Llibres. Rebrà informació sobre ofertes, promocions exclusives i serà el primer a conèixer les nostres novetats. Només ha de clicar en aquest botó.

LES PETITES VIRTUTS

Natalia Ginzburg

Traducció d'Elena Rodríguez

Pàgina de crèdits

Les petites virtuts

V.1: maig del 2020

Títol original: *Le piccole virtù*

© Giulio Einaudi Editore s.p.a. Torino, 1962, 1966, 1972, 1998, 2012 i 2015

© de la traducció, Elena Rodríguez, 2015

© d'aquesta edició, Futurbox Project, S. L., 2020

Tots els drets reservats, inclòs el dret de reproducció total o parcial en qualsevol forma.

Correcció: Ricard Vela i Àtona Víctor Igual

Disseny de coberta: Taller de los Libros

Publicat per Àtic dels Llibres

Carrer d'Aragó, 287, 2n 1a

08009, Barcelona

info@aticodeloslibros.com

www.aticodeloslibros.com

ISBN: 978-84-17743-90-1

THEMA: DNBL1

Conversió a ebook: Taller de los Libros

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser efectuada amb l'autorització dels titulars, amb excepció prevista per la llei. S'ha de dirigir a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fer servir algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Questo libro è stato tradotto grazie ad un contributo alla traduzione assegnato dal Ministero degli Affari Esteri italiano.

Aquest llibre s'ha publicat amb una subvenció a la traducció concedida pel Ministeri d'Afers Estrangers italià.

Contingut

Portada

Newsletter

Pàgina de crèdits

Sobre aquest llibre

INTRODUCCIÓ

NOTA DE L'AUTORA

PRIMERA PART

Hivern als Abruços

Les sabates trencades

Retrat d'un amic

Elogi i complanta d'Anglaterra

La Maison Volpé

Jo i ell

SEGONA PART

El fill de l'home

El meu ofici

Silenci

Les relacions humanes

Les petites virtuts

Notes
Sobre l'autora

Les petites virtuts

Onze textos entre l'autobiografia i l'assaig. Onze formes de «sentir» fets, coses, gestos, veus

Què és l'amistat? Què significa la virtut? Quin valor tenen parlar i callar? Quin és el sentit d'una vida? Natalia Ginzburg compon un autoretrat extraordinari, un mosaic dels seus pensaments on hi desvetlla el món viscut.

En aquest llibre hi trobem el retrat de la vida a la regió dels Abruços amb el seu marit, Leone Ginzburg; la guerra i la por i la pobresa consegüents; el record estremidor i sostingut de Cesare Pavese; l'experiència de ser dona i mare, o estampes entranyables de la vida conjugal.

La narració de Natalia Ginzburg commou, endinsant el lector en un calidoscopi literari de petites joies que converteixen aquest llibre en un tresor essencial i fonamental.

«Natalia Ginzburg és una dona dotada d'una capacitat d'observació poc comuna.»

Carmen Martín Gaité

«En cada pàgina d'aquest llibre hi ha la forma de ser dona
(de Natalia Ginzburg): sovint adolorida però sempre
pràctica i gairebé brusca, entre els dolors i les alegries de
la vida.»

Italo Calvino

«És difícil entendre el secret de la seva prosa prodigiosa.»

El Periódico

«Un retrat encertat de la Itàlia indigent de la postguerra.»

El País

«Reflexions que es manifesten amb sobrietat i delicadesa.»

Qué leer

Introducció

Els assajos inclosos en aquest llibre es van publicar en diaris i revistes diversos. Dono les gràcies a aquests diaris i revistes, que m'han permès reimprimir-los.

La Aquests textos es van escriure en els llocs i anys següents:

«Hivern als Abruços», escrit a Roma a la tardor del 1944 i publicat a *Aretusa*.

«Les sabates trencades», escrit a Roma a la tardor del 1945 i publicat a *Politecnico*.

«Retrat d'un amic», escrit a Roma el 1957 i publicat a *Radiocorriere*.

«Elogi i complanta d'Anglaterra», escrit a Londres a la primavera del 1961 i publicat a *Mondo*.

«La Maison Volpé», escrit a Londres a la primavera del 1960 i publicat a *Mondo*.

«Ell i jo», escrit a Roma a l'estiu del 1962 i crec que inèdit fins ara.

«El fill de l'home», escrit a Torí el 1946 i publicat al diari *L'Unità*.

«El meu ofici», escrit a Torí a la tardor del 1949 i publicat a *Ponte*.

«Silenci», escrit a Torí el 1951 i publicat a *Cultura e realtà*.

«Les relacions humanes», escrit a Roma a la primavera del 1953 i publicat a *Terza generazione*.

«Les petites virtuts», escrit a Londres a la primavera del 1960 i publicat a *Nuovi Argomenti*.

Les dates són importants i indicatives perquè expliquen els canvis d'estil. No li he fet correccions a pràcticament cap dels escrits, perquè sóc incapaç de corregir un text meu, excepte en el moment en què l'estic escrivint. Un cop ha passat el temps, ja no sé corregir-lo. Per tant, és possible que aquest llibre no tingui un estil uniforme, i me n'excuso, d'això.

Dedico aquest llibre a un amic meu, de qui no en diré el nom. No apareix en cap d'aquests escrits i, no obstant, n'ha estat el meu interlocutor secret en bona part. No hauria escrit molts d'aquests assajos si no hagués parlat amb ell de vegades. Ell ha donat legitimitat i llibertat d'expressió a determinades coses que jo havia pensat.

Vull expressar-li aquí el meu afecte i el testimoni de la meva gran amistat, passada, com qualsevol amistat vertadera, a través del foc de les discòrdies més violentes.

Roma, octubre del 1962

No crec tenir moltes més coses a afegir a allò que ja vaig dir d'aquest recull d'escrits quan es va publicar, el 1962.

Pel que fa a «Hivern als Abruços», potser cal explicar la frase «allò nostre era un exili»: als Abruços, nosaltres estàvem confinats, o, més ben dit, «érem internats civils de guerra». El poble era a prop de la ciutat de l'Aquila, i potser per això hi havia una àguila pintada al sostre d'una habitació de casa nostra. En aquell poble ens hi vam quedar tres anys. Des d'aleshores, em diuen, ha canviat molt; s'ha convertit en un indret turístic, un lloc d'estiueig. Jo no l'he tornat a veure amb aquesta nova forma, ni desitjo tornar-lo a veure, tot i que entenc que és bo que hagi canviat, que hi hagin construït restaurants i hotels. Aleshores només hi havia un alberg, l'alberg Vittoria: tres habitacions en total. I els propietaris, una mare vídua amb tres fills, eren de les persones més entranyables, humanes i hospitalàries que hom es pugui trobar. Però, pel que sé, van marxar a viure a un altre lloc, i l'alberg Vittoria, amb la cuina on s'hi feia vida a l'hivern i la terrassa on s'hi passava el temps a l'estiu, ja no existeix.

D'altra banda, molts dels llocs dels quals es parla en aquests escrits han canviat; al text «Retrat d'un amic», la ciutat esmentada és ara realment irreconeixible.

Natalia Ginzburg